Mjesečni glasnik Kreativističkog Pokreta
Broj 11 - siječanj 2013.

REVOLT

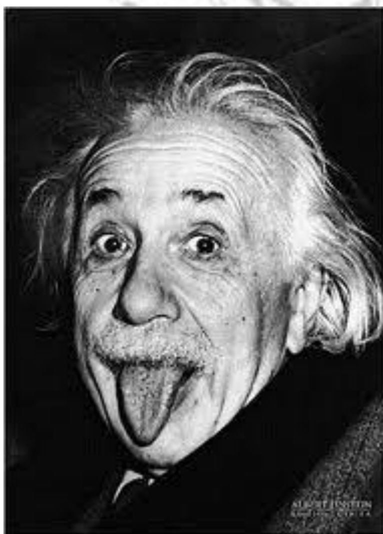
Albert Einstein je danas cijenjen kao „otac suvremene znanosti“. Njegovo naborano lice i neuredna kosa su postali simbolom znanstvenog genija a „njegova“ poznata E=mc^2 formula se neprestano upotrebljava kao simbol nečeg znanstvenog i intelektualnog. A godinama je postojao jak dokaz da je ovaj „otac suvremene znanosti“ bio ništa drugo doli varalica, da je lagao o svojim idejama i postignućima, i da je prisvajao tuđe radove i istraživanja.

Najblistaviji dokaz protiv Einsteina u vezi je s „njegovom“ najpoznatijom formulom. Na jednoj web-stranici je zabilježeno: „Formula“ E=mc^2, koju uvijek povezujemo s Einsteinom i njegovom teorijom relativnosti nije zaista njegova. Prema Umbertu Bartocci-ju, profesoru na sveučilištu u Perugi-ji i povjesničaru matematike, tu poznatu formulu je prvi objavio Olinto De Pretto… dvije godine prije Einsteina. De Pretto je 1903.-e objavio svoju formulu u znanstvenom magazinu „Atte“ a 1904.-e ju je ponovno objavio „Royal Science Institute of Veneto“. Pod Einsteinovim imenom objavljena je tek 1905.-e… Einstein je dobro znao talijanski a čak je i kratko vrijeme živio u sjevernoj Italiji.“

Nečuveno je zanemariti originalnog autora formule i držati zaslužnim onoga, tko tvrdi da ju je otkrio NAKON što su formula i njezine derivacije već objavljeni. Formula „E=mc^2“ bi se trebala zvati „De Prettova formula“, a ne „Einsteinova formula.“

To postavlja pitanje: „Kakav je čovjek Einstein bio?“ Postoji li dokaz da je bio sklon neetičkom ponašanju? Jedna web-stranica izvještava: „Einstein… je bio daleko od idealnog supruga. Godinu prije njihovog vjenčanja, Mileva je rodila kćer, Lieserl, dok je Einstein bio odsutan. Djetetova sudbina je nepoznata-pretpostavlja se da je dana na posvajanje, vjerojatno pod Einsteinovim pritiskom, za kojeg se smatra da nikada nije vidio svoje prvorođenče. Nakon vjenčanja, Mileva je rodila dva sina, ali obitelj nije dugo izdržala zajedno. Einstein je 1912.-e započeo aferu sa svojom rođakinjom Elsom Lowenthal dok je putovao za Berlin, i ostavio Milevu i svoju obitelj dvije godine kasnije. Einstein i Mileva su se konačno rastali 1919.-e, ali ne dok joj Einstein nije poslao popis „uvjeta“ pod kojima je bio voljan ostati u braku. Popis je sadržavao takve autokratske zahtjeve kao npr.: „Ti nemaš što od mene očekivati intimnost niti mi na bilo koji način prigovarati.“ Nakon rastave, malo je viđao svoje sinove. Stariji, Hans Albert, kasnije se osvrnuo: „Vjerojatno jedini projekt od kojeg je odustao bio sam ja.“ Mlađem, Eduardu, dijagnosticirana je šizofrenija i umro je u azilu. Einstein se vjenčao s Elsom ubrzo nakon rastave, ali nakon nekoliko godina započeo je aferu s Betty Neumann, prijateljevom nećakinjom… Nije ga samo Mileva optuživala za plagiranje, smatra se da je Einstein prisvajao radove mnogih drugih fizičara. Jedno pitanje koje bi moglo ostati neodgovoreno jest koliko je mnogo Einstein izvukao iz radova Hedrika Lorentza i Henrija Poincarea u

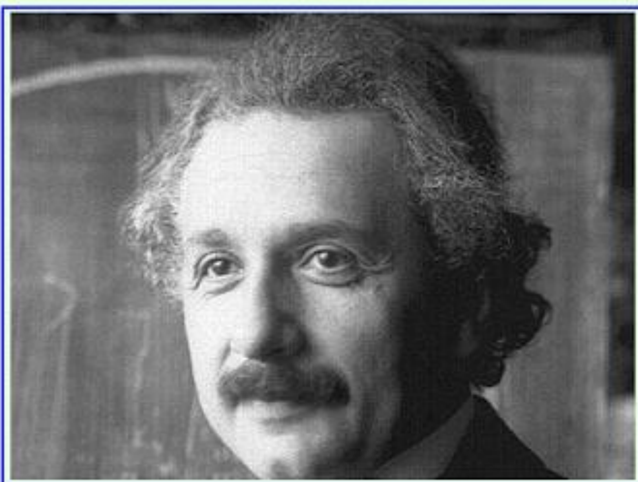
formuliranju teorije posebne relativnosti. Dijelovi Einsteinovih radova iz 1905.-e dijelom su isti kao i Lorentzovi iz 1904.-e i Poincareovi iz 1905.-e. Iako je Einstein pročitao ranije radove ove dvojice, tvrdio je da nije vidio ove radove prije svoga rada iz 1905.-e. Jedna značajna činjenica jest ta da rad u vezi posebne relativnosti nema referenci, što upućuje na to da je Einstein svjesno skrivao svoje tragove."

Jedan izvor je zabilježio: „David Hilbert je napisao članak koji sadrži ispravnu formulu opće relativnosti pet dana prije Einsteina." Iz drugog izvora doznajemo: „Einstein je objavio svoj rad 25.-og prosinca 1915.-e u Berlinu a Hilbert 20.-og studenog u Göttingenu. Hilbert je 18.-og studenog primio pismo od Einsteina u kojem mu se ovaj zahvaljuje što će mu 20.-og poslati skicu rasprave. Prema tome, Hilbert je Einsteinu zapravo poslao kopiju svog rada najmanje dva tjedna unaprijed prije nego su obojica objavila svoje radove, ali Einstein nije Hilbertu poslao kopiju svojeg." Očito je da je Hilbertov rad uskoro morao postati Einsteinov rad."

Povijesni zapis je lako dostupan i istinu znaju mnogi znanstvenici i povjesničari, čak i ako se boje išta reći. Ideju da svjetlost ima najveću brzinu su dokazali Michelson i Morley godinama prije Einsteina. Hendrik Lorentz je odredio formulu koja pokazuje relativnost vremena i zakrivljenost prostora do čega dolazi kada se dostigne brzina svjetlosti. Ova gospoda zajedno s Davidom Hilbertom i Olintom De Prettom su pobrisana sa slike tako te je Einstein zadobio poštovanje zbog njihovog rada.

Einstein se očito „skrivao" iza svoje prve žene, mnogo talentiranije od njega, da bi kompenzirao svoje vlastite ograničene sposobnosti. Jedna web-stranica izvještava:"… 1927.-e, H. Thirring je napisao: „H. Poincare je već u potpunosti riješio problem vremena nekoliko godina prije pojavljivanja Einsteinovog prvog rada (1905.-e)…" Sir Edmundov Whittakerov detaljni pregled, „Povijest teorija etera i elektriciteta, 2. Izdanje (1953), sadrži poglavlje nazvano „Teorija relativnosti Poicarea i Lorentza." Whittaker je detaljno zabilježio razvoj teorije, bilježeći autentičnu povijest, i u referencama prikazao prave izvore na koje se Einstein nije pozvao u vezi velike većine teorije. Einstein nije ponudio nijedan spomena vrijedan argument za Whittakerovu poznatu knjigu…"

Einsteinov doprinos je u najboljem slučaju malen i on je u svakom slučaju intelektualni kradljivac i pretenciozni hvalisavac. Einstein je još uvijek bio

živ kada je Whittakerova knjiga objavljena i nije izjavio NIŠTA u vezi nje. Niti je tvrdio da je oklevetan, niti je išta opovrgavao, niti je dao bilo kakav javni komentar.

ALBERT eINSTEIN
THE
INCORRIGIBLE
pLAGIARIST

"The secret to creativity is knowing how to hide your sources."—ALBERT EINSTEIN

"All this was maintained by Poincaré and others long before the time of Einstein, and one does injustice to truth in ascribing the discovery to him."—CHARLES NORDMANN

"In the interest of history, I want yet to add, that the transformations which play the main role in the principle of relativity were first mathematically formulated by Voigt, in the year 1887."—HERMANN MINKOWSKI

"H. A. Lorentz has found out the 'Relativity theorem' and has created the Relativity-postulate as a hypothesis that electrons and matter suffer contractions in consequence of their motion according to a certain law."—HERMANN MINKOWSKI

Christopher Jon Bjerknes

Einstein je bio prvi veliki prevarant i kradljivac ideja u modernoj znanosti. Njegova krađa Olinto De Prettove formule E=mc^2 dala mu je značajan znanstveni kredibilitet na kojemu je izgradio karijeru. De Pretto nije bio fizičar karijerist i proveo je svoj život kao industrijalac, preminuvši 1921.-e godine. De Pretto je dvaput objavio svoju formulu prije Einsteina i bio je bez sumnje fasciniran time da bi netko sebi mogao pripisivati njegov rad. Einstein je iskoristio i konačno napustio svoju prvu ženu, Milevu, koja je bila mnogo bolji student nego on i za koju se sumnja da je napisala mnoge Einsteinove rane radove. (Možda je ona bila nesklona prokazati Einsteina s obzirom da je on ipak bio otac njene djece.)

Einstein je iskoristio i konačno napustio svoju prvu ženu, Milevu, koja je bila mnogo bolji student nego on i za koju se sumnja da je napisala mnoge Einsteinove rane radove. (Možda je ona bila nesklona prokazati Einsteina s obzirom da je on ipak bio otac njene djece.) Rad Davida Hilberta na formuli specijalne relativnosti je podnesen za objavljivanje prije Einsteina, a Einsteinu je bio podnesen kao prepiska. Einstein je tvrdio da su formule do kojih je Hilbert došao njegove. (Hilber je preminuo 1943.-e)

Neki sveučilišni profesori su ukrali radove svojih diplomiranih studenata i bilo bi zanimljivo vidjeti da li je itko od Einsteinovih studenata prigovarao zbog takvog lopovluka. Plagijator rijetko zaustavlja plagiranje osobito onda kada izvlači korist od toga. Čini se da ipak prigovori protiv Einsteina propadaju kroz rupu. Einstein je očito za mnoge sveta krava. Nekolicina je čak upotrijebila riječ „hereza“ za opisati ozbiljnu dobro dokumentiranu kritiku i naknade za plagiranje. Istina na kraju pobjeđuje i Einstein će jednog dana biti najbolje znan kao veliki varalica a ne kao veliki fizičar.

RASA I RELIGIJA - NESPRETNI PRIJATELJI BIJELOG ČOVJEKA, 3.dio

Svaka religija je isključiva i isključujuća, što neminovno rezultira smanjenjem utjecaja, ili još gore, poricanjem drugih religija. Po definiciji, sve kršćanske denominacije, u cilju jačanja svojeg teološkog kredibiliteta, povijesno su pribjegle ovoj vrsti „negativne legitimnosti". Ipak, unatoč razornim ratovima između bijelaca različitih kršćanskih uvjerenja, Kršćanstvo, kao cijelina, je zadržalo svoju transcendentalnu vrijednost, što je život učinilo više ili manje podnosšljivim.

U ovom slučaju nema više postmodernističih „građanskih religija" koje ignoriraju sveto. Njihova priroda isključivosti već je rezultirala intelektualnim terorom, kako bi uskoro uslijedio stvarni fizički teror pod okriljem države.

Građanske religije imaju svoja svetišta, svoje svete relikvije, svoje svećenike, svoje biskupe, svoja obećanja i svoje prijetnje. Neuspjeh da se vjeruje u njih, ili neudpje da se barem pretvara da se vjeruje u njih, rezultira, kao što je napisao pravni učenjak katoličkih uvjerenja, Carl Schmitt, izbacivanjem heretika iz kategorije ljudskih bića. Među novim građanskim religijama moglo bi se nabrojiti religiju multikulturalizma, religiju natifašizma, religiju Holokausta i religiju gospodarskog napretka.

Mnogi bijelci čine temeljnu pogrešku kada prikazuju nove građanske religije kao dijelove organizirane zavjere malog broja zlih ljudi. U suštini, građanske religije samo su svjetovne transpozicije judeo-kršćanskog jednobožačkog razmišljanja koje, kada je u kombinaciji s urođenim smislom tolerancije i kongenijalne naivnosti bijelih ljudi, čini te ljude osjetljivim na njihove zadivljujuće učinke.

Ludost izraza „antisemitizam"

Kao rezultat semantičkog klizanja političkih koncepata, židovski mislilac i otac svjetske religije komunizma, Karl Marx, vjerojatno bi danas bio označen „antisemitiom" ili „poticateljem rasne mržnje". Ljevičarski učenjaci obično ne žele podvrgnuti kritičkoj analizi njegovu malu knjigu, O Židovskom pitanju (1844.). Treba uzeti u obzir slijedeće:

Židov je sebe emancipirao na židovski način, ne samo zto što je stekao financijsku moć, nego i zato što je preko njega i pored njega novac postao svjetska sila, a praktični židovski duh je postao praktični duh kršćanskih nacija. Židovi su se emancipirali utoliko što su Kršćani postali Židovi.

Od posebnog je značaja Marxova poslijednja rečenica „utoliko što su Kršćani postali Židovi". U stvari, bijeli čovjek se „požidovio" prihvaćajući osnove židovskog vjerskog sustava, koji on sada, paradoksalno, koristi za kritiziranje Židova. Kršćanski antisemitizam se stoga može opisati kao neobičan oblik neuroze. Kršćanski antisemiti vrijeđaju Židove do oponašaju okvir ljutnje posuđen od Židova. Prema tome, čak je i židovskom bogu Jahveu bilo suđeno da postane antisemitski bog bijelih Kršćana! U ime tog boga, progone Židova vodili su bijeli ne-Židovi. Jednostavno rečeno, bijeli ne-Židovi stoljećima negiraju Židovu njegovu samozvanu „drugačost", odnosno njegovu jedinstvenost i samoizbor, dok očajnički nastoji

ponovno primjeniti istu židovsku „drugačnost“ i istu jedinstvenost, bilo da se radi o prihvaćanju biblijskih priča, bilo da se radi o zalaganju za koncept linearnog vremena, bilo da se radi o vjerovanju u kraj povijesti.

Uzaludno je koristeći se kršćanskim sredstvima ukazivati na loše strane Judaizma. To je argument njemačkog filozofa Eugena Dühring, koji napominje da je „Kršćanstvo ogranak Judaizma“... i da „Kršćanin, kada se punim pravom smatra takvim, ne može biti ozbiljn i potpuni antisemit.“ (Die Judenfrage als Frage des Rassencharakters, 1901.). Dühring je bio ugledni njemački socijalistički filozof, suvremen, ali također neprijatelj Marxa. Kao i većina njemačkih socijalističkih mislilaca kasnog 19. stoljeća, on je bio antisemit, u tolikoj mjeri koliko je vidio Židovstvo kao utjelovljenje kapitalizma. Dühring primjećuje da je „povijesno Kršćanstvo, kada se promatra u svom iskonskom duhu, uzimajući sve stvari u obzir, bilo vraćanje unutar i protiv Judaizma, ali je također i do određene mjere i nastalo iz njega.“

Postupno, takozvni intelektualni antisemitizam, utemeljen na ekonomskim i društvenim činjenicama, bio je zamijenjen rasnim antisemitizmom. Kao što je i bilo za očekivati, tisuće njemačkih znanstvenika koji su zaronili u kritički opuis rasnih osobina Židova, nestali su nakon Drugog svjetskog rata, a njihove knjige nestale su u plamenu. Kao po pravilu, kada se oni danas citiraju u američkim ili europskim akademijma, od strane poluobrazovanih profesora, patologizirani su kao „čudovišta“ ili poslovični „nacisti“, ili su njihove riječi izvađene iz konteksta.
Njemački pravni stručnjak i vođa lokalne samouprave NSDAP-a u gradu Magdeburgu, prof. Helmut Nicolai, piše da je:

„Njemačka vjernost („Treue“) u suprotnosti s orijentalnim konceptom poslušnosti („Gehorsam“). Vjerna osoba djeluje u duhu osobe prema kojoj pokazuje vjernost. Vjernost uvijek pretpostavlja zajedničko unutarnje razumijevanje. Nasuprot tome, poslušnost se odnosi na izvršavanje naredbe, na provedbu napisanih riječi... Zakoni ne mogu stvoriti bolji pravni okvir za vladavinu prava; prije će bolji ljudi to sami postići.“ (Die Rassengesetzliche Rechtslehre, 1933., str. 44)

Naravno, pitanje koje danas pada na pamet je značenje prirodnog zakona s dogmom da su svi ljudi jednaki. Da li je moguće da ista ustavna prava vrijede za različite ljude, različitog genetskog bazena i različitih kultura? Palestinski poljoprivrednik vidi svoja prava na drugačiji način od židovskog kibuca sa Zapadne obale koji je rođen u New Yorku; Aboridžin s Novog Zelanda ima drugačiji pravni koncept od bijelog farmera; pravoslavni Srbin ima drugačiji koncept povijesnog prava od svog susjeda, muslimanskog Albanca.

Anti-antisemitizam

Kao odgovor na svjetske komunističke i liberalne napade na prolaz rasnih zakona u Nürembergu 1935. u nacionalsocijalističkoj Njemačkoj, prof. Walter Gross, šef Ureda za rasnu politiku NSDAP-a, napisao je:

„Mišljenje izbačeno diljem svijeta je da je Njemačka izmislila sterilizaciju i da ju je medicinski i znanstveno odjenula isključivo u nastojanju da bi se riješila svojih protivnika. To je potpuna ludost! Da smo zaista imali namjeru učiniti svoje protivnike bezopasnima, siguno ih ne bismo sterilizirali i tako im dopustili da žive sretno narednih 60 godina na naš trošak“. „... Činjenica da

komunizam smatramo naslijednom bolesti protiv koje se treba boriti, činjenica da rađanje potomstva treba biti spriječeno – dok se komunistima dopušta da slobodno lutaju – to je stvarno prijedlog koji ni na koji način ne donosi pravdu mišljenju njemačkog naroda i njegove države.“ (Walter Gross, Der deutsche Rassengedanke und die Welt, 1939., str. 17–18)

Gross moli za rasnu harmoniju različitih naroda i opisuje povoljne rasne i kulturne doprinose Japanaca, dok odbacije optužbe na račun njemačke rasne superiornosti nad ostalim rasama. On međutim napominje, da „nema mogućnosti dogovora s teoretskim sustavima međunarodnih vrsta... jer su oni utemeljeni na nevjerojatnoj laži, odnosno laži o jednakosti svih ljudi.“ (str. 30)

Još jedan visoko pozicionirani pravni učenjak u nacionalsocijalističkoj Njemačkoj, prof. na Sveučilištu Friedricha Wilhelma u Berlinu, Falk Ruttke, piše da:

„nikada nećemo riješiti Židovsko pitanje kroz financijski „antisemitizam“, čemu nas uči povjest Judaizma, ne samo u Njemačkoj, ali i čemu nas uči cijela svijetska povijest. Riješenje Židovskog pitanja jedino je moguće kroz rasnu svijest („Rassengedanke“) koja je poštena u svakoj vrsti natjecanja. Mi nikada nećemo u tome uspjeti, osim ako razlikujemo naciju od rase. „Nacionalsocijalizam nije antisemitski, već a-semitski („asemitisch“).“ Falk Ruttke, Rasse, Recht und Volk, from Jugend und Recht, 1937., str. 30)

U svojoj poznatoj knjizi o rasnoj psihologiji Židova, prepunim citata orijentalista, lingvista, psihijatara i drugih stručnjaka, Hans Günther piše kako Kršćanstvo, uz prihvaćanje židovskog boga Jahvea, završava s odobravanjem koncepta „odabranog naroda“, čime uvelike pomaže judifikaciji („Verjudung“) zapadnog društva. (str. 313)

„Kršćanski nauk, povijesno govoreći, paralizira duh Zapada u svom konvencionalnom i trajnom sporu sa duhom Orijenta, osobito onim Judaizma. Kroz svoju kontrolu medija i obavještajnih službi danas Židovstvu nije teško dati Zeitgeistu (duhu vremena) smjer koji je najpovoljniji za Židove, dok skretanjem duhovnog života ne-židovskim narodima, suprotno njihovim urođenim duhovnim vrijednostima, njih uvijek dovodi do onih duhovnih vrijednosti koja su najautoritativnija za Judaizam.“ (str. 314)

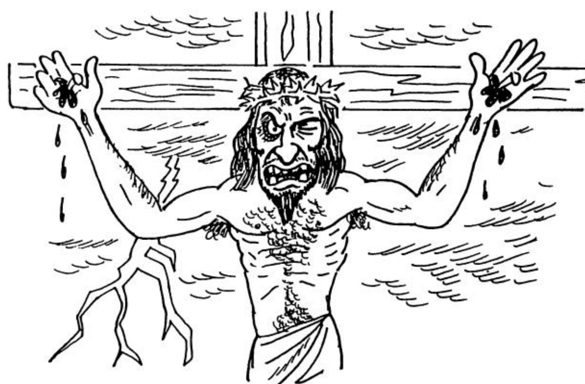
Usvojim brojnim knjigama genetičar i biolog Fritz Lenz, koji je imao visoko poštovanje u znanstvenom establišmentu nacionalsocijalističke Njemačke, ispitivao je genetski uvjetovane sklonosti među Židovima, kao što je njihova izvanredna sposobnost moralističke patetike, osjećaj za empatiju, mimikriju i sposobnost izazivanja sentimentalnih ispada oko bolnih nepravdi („Schmerzenszug“) među porobljenim masama.

„U revolucionarnim pokretima histeriji skloni Židovi igrali su veliku ulogu, jer se oni mogu projicirati u utopijskim vizijama i stoga mogu stvoriti uvjerljiva obećanja sa dalekosežnim unutarnjom istinitosšću. Nisu samo Marx i Lasalle bili Židovi, nego u poslijednje vrijeme Eisner, Rosa Luxembourg. Leviné, Toller, Landauer, Trotsky i između ostalih... Kahn, koji je pohvalio revolucionare kao spasitelje čovječanstva i vidio je u njima „poseban židovski način svjetonazora i povijesnog djelovanja." (Lenz, Menschenliche Erblehre, 1936., str. 752–753)

Ono što su njemački genetičari i antropolozi, poput Fritz Lenza, Hansa Günthera, Erwina Baura, Eugena Fischera i tisuća drugih učenjaka, napisali o Židovima već je bilo napiao i o tome raspravljano – ali s filozofske, umjetničke i književne točke gledišta – od strane tisuć europskih pisaca, pjesnika i umjetnika. Od drevnog rimskog mislioca Tacitusa i engleskog pisca Williama Shakespeara do francuskog noveliste i satiričara L. Fedinanda Célina, čije se primjedbe na židovske osobnosti slučajno i manje slučajno susreću među brojnim europskim autorima – primjedbe koje bi se danas vrlo lako mogle nazvati „antisemitskim". Trebaju li se ovi „antisemitski" autori, novelisti i pjesnici proglasiti ludima? Ako je tako, onda cijela europska kulturna baština mora biti zabranjena i proglašena ludom. Isključenjem Židova, dok se koriste njegovi teološki i ideološki koncepti, je oblik skrivene fobije među bijelcima, čega su Židovi itekako svjesni. Kritiziranje snažnog židovskog utjecaja u Zapadnim društvim s jedne strane, dok se s druge prigrljuje židovska religija i svjetovni proroci, dovest će do daljnjih napetosti i samo poboljšati židovski osjećaj samoizbora i njihovu bezvremensku žrtvu. Kao rezultat, to će povećati mržnju prema Židovima s tragičnim poslijedicama za sve. Primarni krivci nisu Židovi ili bijelci, već građanske religije egalitarizma s postmodernistički ograncima univerzalizma i multikulturalizma.

U postomodernističkim „tekućim" vremenima riječi i pojmovi imaju tekuća značenja. Jedna od tih riječi je i složenica „antisemitizam". Antisemitizam je također nova građanska religija koja se po želji može iskoristiti za zamazivanje slobodnih mislilaca. Stvar nije u tome da li je Isus Krist izgledao kao ponosni bijeli arijski Galićnin – kao što ga se prikazuje diljem svijeta – ili mora biti prikazan s azijatskim semitskim osobinama sličnim kombinaciji Bob Dylana i Bin Ladena. Pitanje koje treba riješiti je zašto se bijelci, već dvije tisuće godina, lijepe za stranu ne-europsku konceptualizaciju svijeta.

''MOJ OTAC KAŽE DA MORAM PROĆI KROZ OVAJ GLUPI PROKLETI SUD KAKO BIH SPASIO SVE VAS GREŠNIKE OD ODLASKA U PAKAO. ALI NEMOJTE SE SMIJATI. NAKON TRI DANA MIROVANJA PONOVNO ĆU ODLETJETI NA NEBO, A VI PROKLETI TRULI GREŠNICI ĆETE SVEJEDNO BITI PRŽENI U PAKLU. TO MI ZOVEMO KRŠĆANSKOM LJUBAVI.''

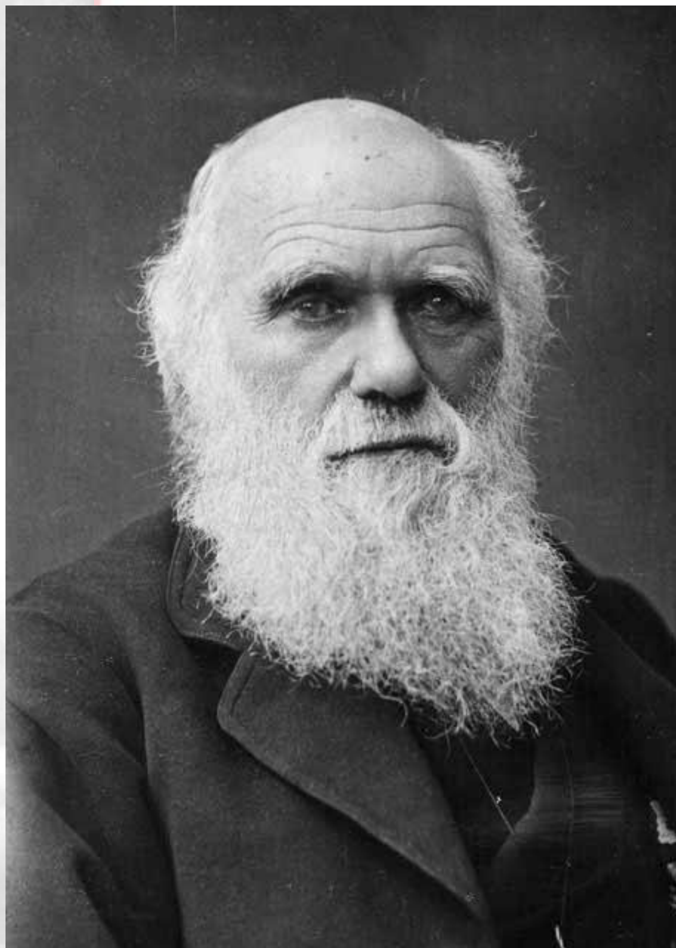
CHARLES R. DARWIN O RASNOM MJEŠANJU

Kada se dvije udaljene rase ukrste, ozloglašena činjenica je da postoji jaka tendencija u potomcima da se vraćaju ka formama jednog ili oba roditelja, i ta tendencija traje za puno generacija. Earl od Povisa jednom je uvezao neku potpuno pripitomljenu grbavu stoku iz Indije i križao je sa engleskim rasama krava, ova stoka je pripadala udaljenim vrstama; njegov agent mi je istknuo a da ga ništa nisam ni pitao, kako su bile čudne te križane životinje.

Ove činjenice nas podsjećaju na izjave koje tako često daju putnici koji putuju po svim dijelovima svijeta, na degradirano stanje i divljačko raspoloženje ljudi mješanih rasa. Da postoje odlični i dobroćudni mulati to niko ne poriče; i teško da se može pronaći bolja i blaža grupa ljudi od stanovnika otoka Chilke, koja se satoji od Indijanaca pomiješanih sa Španjolcima u raznim proporcijama. Sa druge strane, prije dosta godina, puno prije nego što sam razmišljao o ovoj temi, bio sam zapanjen činjenicom da u Južnoj Americi čovjek sa kompliciranim porijeklom između crnaca, Indijanaca i Španjolaca, rijetko može iz bilo kog razloga ispasti dobar. Livingston (a više besprijekoran autoritet se ne može citirati) poslije razgovora sa mješpancem na rijeci Zambezi, opisanog od strane Potugalaca kao rijetkog monstruma po nehumanosti, je naglasio: „Neobjašnjivo je zašto su miješanci, kao što je on, daleko okrutniji od Portugalaca, ali nesmunjivo je tako slučaj.“ (Journal of Researches, 1845, str. 71.) Jedan od lokalnih stanovnika rekao je Livingstonu: „Bog je stvorio Bijelog čovjeka i Bog je stvorio cnog čovjeka, ali je Vrag napravio mješance.“ Kada se ukrste dvije rase, koje su obje niske po vrijednosti, potomstvo izgleda da je neizbježno loše. Zato je Humboldt, čovjek plemenitog srca koji nije osjećao nikakve predrasude protiv inferiornih rasa, govorio u jakim terminima o lošem i divljačkom raspoloženju Zambosa ili mješanaca između indijanaca i crnaca; i ove zaključke su potvrdili i mnogi drugi razni promatrači. (Expedition to the Zambesi, 1865, str. 25, 150.) Iz ovih činjenica možda možemo zaključiti da je degradirajuće stanje mnogih mješanaca dijelom zbog vraćanja na primitivne i divljačke uvjete, izazvano činom križanja, čak i ako je to zbog neprikladnih moralnih uvjeta pod kojima se oni generalno odgajaju. (Dr Paul Broca, 'Hybridity in the Genus Homo,' Eng. prevod, 1864, str. 39.)

Niti jedan čovjek pri zdravoj pameti ne bi očekivao da poboljša ili promjeni neku pasminu na bilo koji određeni način ili da održava neku staru pasminu pravom i posebnom, osima ako predhodno ne razdvoji svoje životinje. Vrlo je iznenađujuća činjenica da će se neke karakteristike ponovno pojaviti poslije toga da su bile izgubljene za mnogo, možda čak za stotine generacija. Ali kada se rasa križa samo jednom sa nekom drugom rasom, potomak povremeno pokazuje tendenciju da se povrati na osobinu strane vrste poslije mnogih generacija – neki kažu za desetak ili još manje generacija. Poslije dvanaeste generacije, proporcije krvi, da upotrebim uobičajan izraz, od svakog pojedinačnog pretka je samo 1 u 2048; pa opet kao što vidimo, opće je uvjerenje da je tendencija ka vraćanju zadržana od strane ovog vrlo malog udjela strane krvi.

Koliko jako su ovi domaći instinkti, navike i ponašanja nasljedni, i kako čudno oni ispadnu pomješani, dobro je pokazano kada se različite rase pasa križaju. Tako je dobro poznato da križanje sa buldogom utječe za puno generacija na hrabost i tvrdoglavost hrtova; dok križanje sa hrtom daje čitavoj porodici ovčarskih pasa tendenciju da love zečeve.

Neke vrste imaju začuđujuću moć križanja sa drugim vrstama; druge vrste istog roda imaju značajnu moć nametanja svojih sličnosti na njihove hibridne potomke.

Ja mislim da su u pravu oni autori koji napominju da magarac ima prepotentnu moć nad konjem, tako da i mula i mazga više nalikuju magarcu nego konju; ali ta prepotencija je više zastupljena u magarcu mužlaku nego kod ženke, tako da mula koja je potomak magarca i kobile više je nalik magarcu, nego što je to mazga koja je potomak magarice i pastuha.

(Charles Darwin, The Variation of Plants and Animals under Domestication, 2nd ed., John Murray, London, 1875, vol. II, str. 8; 19; 21; 62-63; The Origin of Species, 1st ed., Penguin, London, 1968; str. 196; 239)

VOLJA ZA ŽIVOTOM: OSNOVA SVEG ŽIVOTA

Instinktivno u svakom stvorenju. Priroda ne održava dugo na životu vrste kojima volja za životom slabi. Usađeno u svaku vrstu je volja za preživljavanjem, volja za životom, nagon za reprodukcijom i nastavkom svoje vrste. Istina, u svakoj generaciji bilo koje vrste, može biti pojedinaca u kojih je taj nagon slab ili nedostaje. Ali priroda se ne igra, i ona ne tolerira takve devijacije zadugo. Oni su kraj svojeg nasljeđa, i njihova slabost neće biti prenesena na nove generacije.

Naši preci su bili pobjednici. Ponosan sam što se mogu pohvaliti da je od milijuna predaka koje imam, svaki od njih, ne samo imao snage i agresivnosti da se izbori do zrelosti, već je svaki od njih stvorio potomstvo koje je bilo dovoljno jako i zdravo da i samo odraste i reproducira se. Taj neprekinuti lanac u mom nasljeđu ostaje neprekinut milijunima godina. Koje veličanstveno dostignuće!
I vi se možete time pohvaliti. Da li se ravnate prema standardima koje su vaši preci postavili tijekom milijuna godina života na ovoj planeti? Milijuni mladih bijelih parova se ne ravnaju prema tome. Neki od njih nisu u stanju reproducirati se. Još više njih su namjerno odbacili najosnovniji poriv prirode – nastavak i širenja svoje vrste kroz svoje potomstvo.

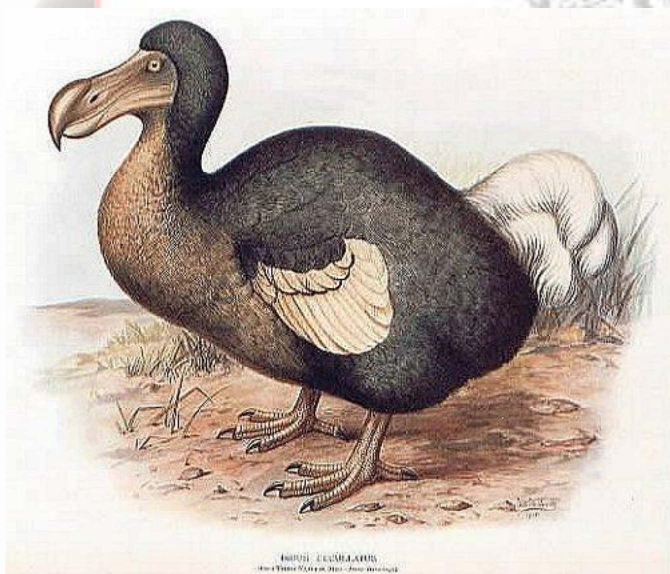
Instinkti su nam oslabljeni. Zašto su ti bijeli parovi odbacili taj najsvetiji i najosnovniji poriv kojeg su vjerno slijedili svi od milijuna predaka? Može biti velik broj trivijalnih razloga, ali prevladavajući razlog je taj što im je instinkt i um zagađeni židovskom propagandom, drogama, kemijskim otrovima i drugim židovskim manipulacijama. Kao rezultat, Bijela rasa, najdragocjenija vrijednost na licu zemlje, ne samo da je u opadanju, nego je i na putu ka nestanku. Bijela rasa nije došla do te tužne situacije prirodnim putem, nego kroz proces manipulacije njenim nervnim sistemom, od strane perfidnog Židova.

Izumiruća vrsta. Iako sva bića i vrste koje postoje imaju nasljedni nagon za životom, reprodukcijom i širenjem, taj nagon nije ni u kom slučaju jednako jak među svima od milijuna vrsta. Veliki ždral je jedna od vrsta čija je volja za životom i samoodržanjem iznimno slaba. Ima samo pedeset živih primjeraka danas, i ta jadna skupina je živa samo zahvaljujući čovjeku koji ih hrani i brine se o njima, umjetno im dajući svaku priliku i poticaj da opstanu, reproduciraju se i šire. To je izgubljena bitka. Veliki ždral će izumrijeti. Zašto? Zato jer je njegova volja za životom i produljenjem vrste slaba. Zlatni orao, doista plemenita ptica, još uvijek broji desetke tisuća primjeraka, ali unatoč tome što je veliki lovac, oštrog vida, jakih krila i plemenitog

stasa, također opada i postaje ugrožena vrsta, poput Bijele rase.

Preživjeli. Sa pozitivne strane, ima mnogo vrsta koje nisu dobile nikakvu zaštitu od strane čovjeka, i koje unatoč tome preživljavaju i napreduju unatoč svim preprekama. Jedan primjer je žohar, koji unatoč pesticidima i otrovima preživljava. To mu uspijeva već gotovo tristo milijuna godina, sa vrlo malim promjenama u genetici. Koja dugovječnost! Komarci lako preživljavaju i množe se, unatoč svim znanstvenim pokušajima da ih se uništi. Zapravo, čovjek je bio glavni razlog nestanka mnogih vrsta sisavaca i ptica, od kojih mu za većinu to niti nije bila namjera. S druge strane, od procijenjenih deset milijuna vrsta insekata, čovjek nije bio u stanju uspješno istrijebiti niti jednu vrstu, unatoč milijardama dolara utrošenih u pokušaje

Okrutno natjecanje. No ipak, ima bezbroj vrsta životinja i ptica koje se ne mogu nositi sa okrutnim natjecanjem koje im je priroda namijenila na ovoj planeti i koje danas nestaju. Dramatični primjer je nekada krajnje uspješna vrsta, koja je brojala milijarde jedinki prije nekoliko stotina godina, jest golub putnik. Do kraja devetnaestog stoljeća je praktički nestao, a posljednji primjerak je uginuo u zoološkom vrtu 1918. godine. Mnoge druge vrste ne mogu se uhvatiti u koštac sa problemima opstanka i izumiru u ovoj generaciji. Mnoge će takva sudbina dočekati u slijedećoj generaciji. Kritični faktor koji čini razliku jest žestoka i uporna volja za životom, za opstankom, i razmnožavanjem.

Štakor – žestoki borac za opstanak. Štakor je najdestruktivnija pošast, sa naše strane gledišta. Diljem svijeta štakori i njihovi paraziti (uši, buhe,...) prenose barem dvadesetak vrsta bolesti, od tifusa do smrtonosne Lassa groznice. U Aziji, Africi i Americi, ljudi će umrijeti od kuge, zastrašujuće bolesti koja je uništila četvrtinu populacije srednjevjekovne Evrope. Štakor i njegovi paraziti su uvijek bili i jesu glavni prenosioci.

Proždrljiv uništavač. U svijetu kojem prijeti opasnost o gladi, štakori će uništiti otprilike jednu petinu od svih posađenih usjeva. Samo u Indiji (dijelom zbog neznanja, i praznovjerja da su štakori sveti) štakori će uništiti godišnje dovoljno pšenice kojom bi se nakrcao teretni vlak duljine 4800 kilometara. U Sjedinjenim Državama, koje imaju brojne programe za suzbijanje populacije štakora, štakori će uništiti milijarde dolara vrijednosti, ne računajući brojne “požare nepoznatog uzroka” koje uzrokuju izgrizanjem izolacije na žicama električne energije.

Krajnje uspješan sisavac. Koliko god da mi mrzili štakora, ipak moramo priznati da je to zapanjujuće stvorenje. Kada govorimo o štakorima, govorimo o najbrojnijim i najuspješnijim sisavcima na planeti Zemlji, osim možda čovječanstva.
Na žalost po nas, štakorov uspjeh je u većini slučajeva na naš uštrb, kao što je uspjeh parazitskog Židova na uštrb Bijele rase.

Štakor je nesumnjivo jedan od najupornijih sisavaca koji postoji. Njegova volja za preživljavanjem, životom i razmnožavanjem razvila se do ekstremne krajnosti. Poput čovjeka, štakor je općenita životinja, a ne specijalizirana poput recimo mravojeda.

Krajnje je prilagodljiv, domišljat u metodama preživljavanja, i može živjeti bilo gdje, od krošnje palmi pacifičkih otoka do tavana na sjeveru Norveške.

Prilagođen čovjeku. Unatoč otrovima, zamkama, i mačkama koje je čovjek pripitomio još od doba starog Egipta u kampanji istrjebljivanja štakora, štakor je uspješno preživio sve. Napreduje i razmnožava se kao nikada prije. Zapravo, od stotina vrsta glodavaca, četiri najbrojnije vrste prate širenje čovječanstva i opisane su kao vrste koje parazitski žive zajedno sa čovjekom. Što se više čovjek razmnožava, što više hrane proizvodi (i posebno smeća), tim više štakori uspijevaju.

Opako stvorenje. Da bi prikazali koliko su opaki i izdržljivi štakori; prosječni štakor se može provući kroz rupu promjera 15 mm, popeti se na zid od cigle, preplivati kilometar ili preživjeti u vodi tri dana, pregristi olovnu cijev pomoću zuba čiji stisak ima nevjerojatni pritisak od 10.000 kg po četvornom inču, preživjeti ako ga povuče voda kroz zahodsku kanalizaciju, i ući u vašu kuću istim putem, pasti sa petog kata na tlo i nastaviti dalje bez da se ozljedi.

Plodnost vrlo visoka. Prilagodljiv i otporan, kakav jest, štakorovo najveće oružje za preživljavanje jest njegova nevjerojatna plodnost. Jedan par može imati i do 15.000 potomaka tijekom života, kao što je primjer vrste koja živi u Indiji. Ženka može početi nositi mlade već sa dva mjeseca, i imati sedam štakorčića svaki mjesec nakon toga. Sa tim intenzitetom razmnožavanja, nije ni čudo što u nekim tropskim zemljama populacije štakora naglo eksplodiraju, i horde tih glodavaca počinju devastirati zemlju.

Sposobnost prilagodbe. Ne samo da je štakor vrlo svestran, nego zbog kratkog ciklusa smjena generacije ima i nevjerojatnu mogućnost genetske prilagodbe. Pošto je tisućama godina bio cilj trovanja, neke vrste su stvorile visoku genetsku otpornost na otrove, i sposobne su izdržati stotinu puta veću količinu otrova od one koja bi ubila običnog štakora.

Preživjeli nuklearne eksplozije. Tokom razdoblja nakon drugog svjetskog rata, kao što znamo, SAD su provodile nuklearne eksplozije na Eniwetok atolu. Veliki krateri su deformirali teren, vegetacija je uništena, a atoli su bili preplavljeni divovskim valovima. Sa svakom eksplozijom smrtonosna radijacija širila se ispod oblaka eksplozije. Jedna od najjačih eksplozija bila je na otoku Engebi, gdje je osim ostatka flore i faune, živio i predmet našeg proučavanja, štakor.

Nekoliko godina nakon eksplozije, biolozi su posjetili Engebi. Pronašli su radioaktivne supstance u biljkama, ribama i tlu. Jeli štakor nestao? Nije. Otok je vrvio štakorima. Nisu bili niti osakaćeni niti genetski deformirani, nego robusni glodavci kojima je životni vijek bio duži od prosjeka. To je prava genetska adaptacija.

Pouke koje možemo naučiti. Možemo naučiti nekoliko vrijednih pouka od štakora, ako smo voljni učiti.

1. Populacija štakora ne bi nikada preživjela da štakor nema ogromnu volju za životom, preživljavanjem i razmnožavanjem, te usavršavanjem svoje sposobnosti preživljavanja.

2. Neki od ključnih faktora te sposobnosti su njegova velika plodnost i prilagodljivost.

3. Priroda ne favorizira i ne pravi razliku između "dobrih" i "loših", te oni koje mi smatramo "lošima" imaju jednaku mogućnost preživljavanja, širenja i razmnožavanja, bilo da se radi o štakorima, parazitima ili bakterijama.

4. Jedina stvar koju priroda favorizira jest obdarivanje vrsta nasljednim kvalitetama i karakteristikama. Što svaka vrsta čini sa njima dalje, ovisi isključivo o njezinoj volji za životom.

CREATIVITY

W

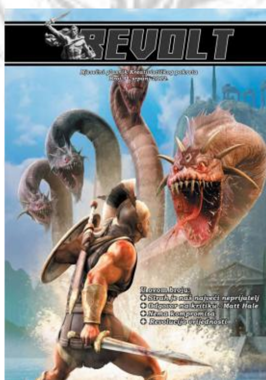
NATURE'S FINEST

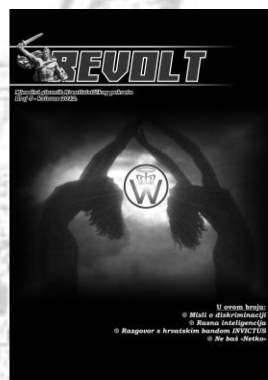

U ovom broju:
- Uvodna riječ
- Genocid u Južnoj Africi
- Svrha života
REVOLT
Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj 1 - travanj 2012.

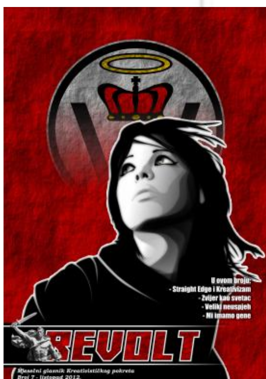

REVOLT
U ovom broju:
- Holodomor
- Razgovor s članicom Kreativističkog pokreta Hrvatske
- Praznovjerje i lakovjernost - Ahilova peta bijele rase

REVOLT

REVOLT
U ovom broju:
Strah je naš najveći neprijatelj
Odgovor na kritiku - Matt Hale
Nema kompromisa
Revolucija vrijednosti

REVOLT
U ovom broju:
Misli o diskriminaciji
Rasna inteligencija
Razgovor s hrvatskim bandom INVICTUS
Ne baš «Netko»

U ovom broju:
- O rasi i ropstvu
- Talmud
- Trgovina bijelim robljem u Izraelu
- Cilj i duša
REVOLT
Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj 6 - rujan 2012.

U ovom broju:
- Straight Edge i Kreativizam
- Zvijer kao svetac
- Veliki neuspjeh
- Mi imamo gene
REVOLT
Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj 7 - listopad 2012.

U ovom broju:
- Razgovor s April Gaede
- Život prije bijelaca
- Kontroverze Holokausta
- Mi nismo ateisti, mi smo Kreativisti!
REVOLT

REVOLT

REVOLT

RAHOWA!

Kreativistički Pokret Hrvatska

